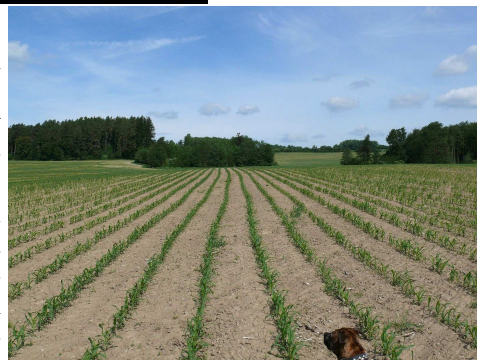

Procházka na Hvožd'anskou louku a k Lačné u Načetína

V neděli 29.5.2011 jsme se s pejskem vydali, podívat se, co právě kvete na Hvožd'anské louce, která je vyhlášena přírodní památkou. Jedná se o zachovalou travní plochu, která měla to štěstí, že se nachází v blízkosti vodního zdroje a proto na ní bylo hospodařeno v jiném režimu, než na ostatních loukách. Vlivem šetrné sklizně sena se zde zachovaly některé dnes chráněné druhy rostlin a pro jejich pestrost je Hvožd'anská louka často nazývána květnicí Českého lesa.

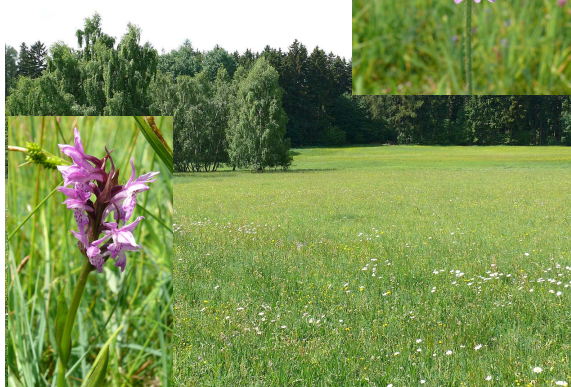

Když jsme zastavili a zaparkovali auto u Mnichova, vydali jsme se na asi 800 metrů dlouhou cestu na severozápad, právě vyrostající kukuřicí, která je na tomto poli seta opakovaně. Počasí bylo nádherné, ptáci nám zpívali nad hlavami, pole suché a tak se nám šlo velmi dobře. Když jsme přešli kukuřičné pole, byl před námi kousek pole pšeničného, ale ten jsme překonali za chvíli a na mírném kopečku už na nás čekala cedule s označením Přírodní památky Hvožd'anská louka.

Je to pro návštěvníka docela nenápadná louka, jejímž středem protéká vodoteč z vodního zdroje,

situovaného na horní její straně. A právě tento mokřad a způsob přísného hospodaření na louce je základem velké rozmanitosti květeny, která se zde v průběhu roku vyskytuje. Dnes mne upoutal krásný hlaváč fialový, na kterém hodoval jakýsi brouček. A samozřejmě jedna ze vzácných Evropských orchidejí - vstavač májový. Vzhledem k poměrně velkému teplu si pejsek lehl do stínu a já měl čas si udělat pár fotek květů. Převládaly pryskyřníky, zvonky rozkladité, vítody, pomněčky, šťovík kadeřavý, kopretiny a mnoho dalších nenápadných druhů květů a různých trav. Po chvilce odpočinku jsme se vydali na severozápadozápad, abychom zjistili, zda v turistických mapách značený křížek opravdu ve vyznačeném místě nalezneme.

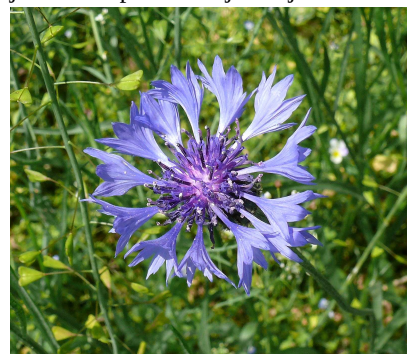

Cesta nás zavedla do poměrně zanedbaného lesíka, kde znepríjemňoval chůzi na zemi se plazící ostružiník, který v posledních letech značně zapleveluje většinu lesních porostů a jednou z něj vyvstane veliký problém, protože jeho celoplošnou likvidaci si nedokážu představit. Když jsme se dostali na druhý konec lesa, přepadlo nás hejno komárů a donutilo urychleně lesík opustit. Ocitli jsme se

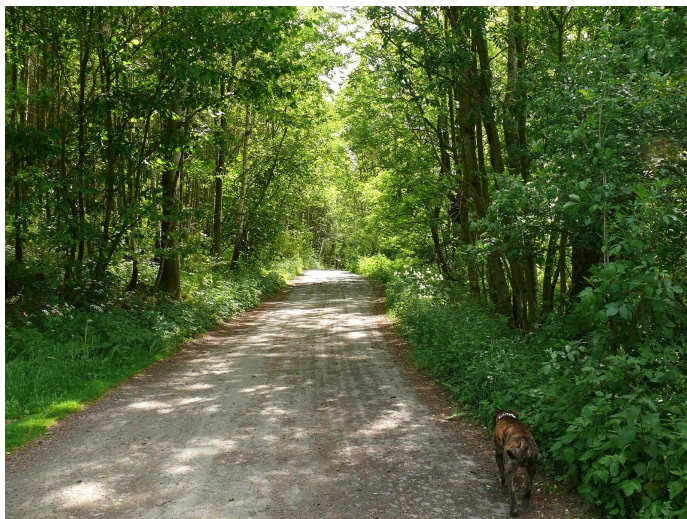
na poli osetém řepkou, v pozadí se majestátně vypínala Lysá hora, a my jsme hledali místo, kde by se měl nalézat v mapách značený křížek. Když jsme na místo dorazili, zjistil jsem, že křížek by se měl nacházet přesně v prostoru, kde stojí starý, polorozpadlý myslivecký posed. Ačkoli jsme samotné místo i blízké okolí porostlé bujným křoviskem důkladně prohledali, stopu po křížku jsme nenašli. Zřejmě se jedná o jeden z mnoha křížů, významného, ale který se do dnešních dnů nedochoval. Takto jsem marně hledal už několik, na mapě vyznačených drobných památek a jen malé procento jsem jich skutečně našel. Bohužel, většina jich

padla za obět při rozorávání mezí, rozšiřování polností, budování nových polních cest a nebo byly zcela prostě ukradeny. Po neúspěšném pátrání jsme se vydali pomalu zpět k autu. Cestou řepkovým polem na nás občas vykoukla rozcuchaná hlavička kdysi tak hojně kvetoucích chrp, které se pomalu stávají v přírodě vzácnými. Prošli jsme pestře kvetoucí loukou, přebrodili jeden drobný potůček, tekoucí v jakémsi remízku a pokračovali na cestu.

Krásně obrostlá cesta ze Sezemína nám poskytla příjemný stín a vpředu kráčící pejsek byl s touto změnou spokojen. Zdál se být dost unaven panujícím horkem a příjemný stín očividně přivítal. Když jsme však potkali dva pocestné s volně pobíhajícím psem, musel jsem jej přivázat na vodítko a pevně držet, protože hrozilo, že by svého kolegu samou láskou snědl. Tak vehementně se k němu vši silou dral. No přece jen je to rasa, kterou v anglii pěstovali pro psí zápasy a něco z genů těchto svých předků určitě zdědil. Ještě že ten druhý pes byl poslušný a krácel spokojeně vedle svého pána.

Ještě jsme se stačili pokochat pohledem na vesničku Hvožd'any a za chvilku jsme dorazili k našemu vozítku, které na nás poslušně čekalo. Sluníčko jej však dokonale vyhřálo, takže jsme museli nejprve na chvíli otevřít všechny dveře, abychom se v něm neusmažili. No a pak už po čtyřkilometrové procházce hurá domů k obědu!

